

בעוה"ש"ת

קונטרס

א ג'ליק'יכער קעגן

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור אריינצוברענגען
אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם
קעגן בשלום.

פארגעקערנט דורך

פב"ד קדושת הרב הצדיק מוה"רא"ש וי"ע

פרשת חיי שרה תשע"ג

געבויעט אויף די ווערקער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערקער פון זיין תלמיד, מורינו הגאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמענעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אנדערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברוסלב - נוא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

אַ גליקליכער לעבן

.א

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן נא): 'אַ מענטש טאר נישט זיין אלט'; נישט קיין אלטער למדן, נישט קיין אלטער צדיק, נאר מען דארף שטענדיג אנהייבן פון ניי; און דער הייליגער רבי האט געזאגט אויף זיך (חיי מוהר"ן סימן שפ"ד): נישט נאר א דיבור איז ביי מיר ניי, נאר אפילו א אטעם (האעף) איז שטענדיג ביי מיר ניי. דאס איז וואס

א גליקליכער לעבן

חז"ל זאגן (בראשית רבה יד, ט): עַל כָּל נְשִׁימָה וְנְשִׁימָה תְּהִלָּל קָה, אויף יעדן איינציגן אָטעם זאלסטו דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן; און ווען א מענטש איז באהאפטן אין דעם בורא פֿל עולמים, איז יעדער אָטעם א פֿרישע און גייע זאך.

און די סבה פארנוואס א מענטש פאלט אראפ ביי זיך, און ער מאכט אָפּ: איך בין א שלי-מזל, פון מיר וועט שוין גארנישט זיין, און עס וועט מיר שוין קיינמאל נישט לעכטיג זיין; דאס איז ווייל ער ווערט ביי זיך אלט! אָבער אז א מענטש פֿרישט זיך אויף, און ער איז ביי זיך שטענדיג גיי, אזוי ווי ער וואלט יעצט געבוירן געווארן, גייט אים שוין דער גאנצער לעבן גאר אנדערש.

דער הייליגער רבי נתן זי"ע איז מסביר (לקוטי הלכות, תפילין, הלכה ה, לח): אויפן פסוק (בראשית כג, א): וַיִּהְיוּ חַיֵּי שָׂרָה מְאֹד שָׁנָה, וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, וְשִׁבְעֵי שָׁנִים, שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה, און רש"י זאגט אויף דעם: וועגן דעם שטייט יעדעס מאל עקסטער דאס ווארט 'שנה', אונז צו לערנען, אז ביי די הונדערט יאר, איז זי געווען אזוי ווי ביי די צוואנציג יאר וכו', און ביי די צוואנציג יאר, איז זי געווען אזוי ווי ביי

די זיבן יאר וכו'; דאס קומט אונז צו לערנען, אז א מענטש זאל זיך שטענדיג באנייען, אנצוהייבן שטענדיג פון אנהייב, ווי ער האט נישט קיין פארגאנגענהייט.

עס איז געקומען אמאל א איד צום הייליגן רבין, און זיך אויסגעגאסן דאס הארץ, אז ער איז געבעה זייער מיאוס דורכגעפאלן, און ער איז שוין ארום געפארן צו פארשידענע צדיקים, אבער ער איז אינגאנצן מיואש געווארן, ווייל איין צדיק האט אים געזאגט, ער זאל פאסטן אזויפיל תעניתים, און אן אנדערער צדיק האט אים געגעבן אנדערע שווערע תיקונים, און ער קען דאס נישט נאכקומען, האט דער הייליגער רבי זיך אנגערופן און געזאגט: וואס דארפסטו די אלע זאכן, תור דיר נאר איין דעם פסוק (תהלים ב, ז): 'אני היום ילדתיך', איך בין היינט געבוירן געווארן; און דער הייליגער רבי האט דאס געזאגט מיט אזא מין תמימות, אז דער מענטש האט טאקע געשפירט אז ער איז יעצט געבוירן געווארן.

און אז מען לעבט אויף אזא וועג, קען מען האבן א מורא'דיגע הצלחה אפילו בגשמיות; למשל: א מענטש מאכט אויף א נייע סטאר, און ער האט אינוועסטירט אין

א גליקליכער לעבן

דעם אסאך געלט, און ער ווארט עס זאלן קומען קאסטומער'ס און איינקויפן, דארף ער האבן געדולד, און עס שטענדיג אויפרישן אויף פארשידענע ערליי וועגן, און זיך מחדש זיין, וועט ער זעהן אז ביים סוף וועט ער האבן הצלחה.

די זעלבע זאך ברוחניות; א מענטש טאר נישט ווערן צובראכן, און זאגן: 'איך האב שוין אזויפיל מאל פרובירט, און עס גייט מיר נישט', נאר ער זאל זיך יעדעס מאל אויפרישן און באנייען, דער אר"י הקדוש זאגט (עץ חיים, היכל אדם קדמון, שער א, סוף ענף ה): מען קען זיך נישט פארשטעלן דאס גרויסקייט פונעם אייבערשטן, און ווי אזוי דער באשעפער באנייט שטענדיג די גאנצע וועלט, און אין יעדע סקונדע ווערן געטוישט אלע וועלטן, ברענגט ער א ראיה, מען זעהט א קינד וואס ווערט געבוירן אין די מינוט, גייט אים גוט זיין גאנצע לעבן, און ווידער א קינד וואס איז געבוירן א מינוט שפעטער, גייט אים נעבעך שלעכט זיין גאנץ לעבן; דאס איז וואס דער דער זוהר הקדוש זאגט (תיקוני זוהר, תקון כ"ב, דף סה עמוד א): לבושא דלביש בצפרא לא לביש ברמשא, פביכול דער

א גליקליכער לעבן

ז

אייבערשטער האט שטענדיג נייע לבושים; כאטש ביים בורא פל עולםים איז נישט שנייד קיין שום אויסזעהן אדער געשטאלט, און מיר קענען דאס נישט פארשטיין.

דערפאר ביי יעדער תפלה פון די דריי תפלות, האט א מענטש אן אנדערן מלח (פרי עץ חיים שער התפלה, פרק ז). און מען קען זיך דאס איבערצייגן, ווייל מען זעהט אז ביי יעדע תפלה, האט דער מענטש נייע 'מחשבות זרות', [כאטשיג פארן מענטש דאכט זיך, אז ער האט אינזין דאס דאווענען, אבער אז ער זאל גוט קוקען, וועט ער זעהן אז ער איז פול מיט מחשבות זרות, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ל): אלע מחשבות זרות קומען אן ביים דאווענען. מען קען אמאל זעהן א מענטש דאווענט זייער לאנג, און ער שאקלט זיך און ווארפט זיך, אבער דאס קומט ווייל ער טראכט אלע שטותים אינמיטן דאווענען, אבער ווען א מענטש איז זוכה אינזין צו האבן 'פירוש המלות', גייט אים דאס דאווענען מיט א זיסקייט. דער הייליגער שר שלום פון בעלז זי"ע האט געזאגט: אויב א מענטש האט אינזין

א גליקליכער לעבן

דאס גאנצע דאווענען, וואס ער זאגט, קען ער זוכה זיין צו 'רוח הקודש'.

איינער האט זיך אמאל באקלאגט פארן הייליגן רבי'ן, אז ער פלאגט זיך זייער ארום מיט מחשבות זרות ביים דאווענען, האט אים דער הייליגער רבי געזאגט: נעמט מען דאס אן פאר 'פפרת עוונות'; ווייל דאס זענען זיינע עוונות, נאר עס קומט אן ביי דאווענען (חיי מוהר"ן סימן תק"צ).

אויך זעהט דאס א מענטש בחוש, ווען ער שטעלט זיך דאווענען שחרית; עס איז נאך אינדערפרי, ער איז ממש יעצט אויפגעשטאנען, קען ער גרינגער אינזין האבן וואס ער דאווענט. אבער ווען עס קומט צו דאווענען מנחה; אינמיטן טאג, און עס איז אינמיטן ארבעט וכו', איז ער שוין מיד, אדער פארזאגט, ממילא האט ער יעצט אן אנדערן מח. און ביי מעריב; ווען ער קומט שוין אהיים, נאך א גאנצער טאג, פארשטייט זיך אז ער האט אויך גאר אן אנדערן מח.

א גליקליכער לעבן

ט

דער הייליגער רבי האט זייער אנגענווארענט (שיחות הר"ן סימן ס"ו; לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ה; מח; חלק ב' סימן פ"ד): צו דאווענען מיט א גרויסן פח; טראכט א מענטש, אז דאס מיינט: ער דארף שרייען און זיך ווארפן, זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ע"ב): עס איז דא מענטשן וואס עס קומט זיי אריין ביים דאווענען נארישע מחשבות און פאנטאזיעס, און עס העלפט נישט צו ווארפן דעם קאפ אהער און אהין, ווייל די מחשבות גייען אויף מיט, אהער און אהין. נאר וואס דען מיינט תפלה בפח? מקשר זיין די 'מחשבה' צום 'דיבור', טראכטן וואס מען זאגט ארויס פון מויל; וואס צו דעם דארף מען האבן שטארקע כוחות און אייזערנע נערוון, ווייל די טבע פון א מענטש איז, אז ער דאווענט איין זאך, אבער זיין מח טראכט גאר עפעס אנדערש.

איינער האט אמאל געפרעגט דעם הייליגן רבי נתן זי"ע: אפֿשר איז א גוטע עצה אז איך זאל דאווענען זייער שנעל, אזוי וועל איך פֿטור ווערן פון מחשבות זרות? ! האט אים רבי נתן ז"ל געענטפערט: דאווען ענדערש שטייטער. ווייל אז דו וועסט דאווענען שנעל, קענסטו

האָבן איין לאַנגע 'מחשבה זרה', פון אַנפּאנג דאווענען
ביזן סוף, און זיך ניטאַמאל כאַפּן! אָבער אז מען
דאווענט שטייטער קען מען זיך שטענדיג דערמאנען, און
זיך כאַפּן אז מען איז פאַרקראַכן.

די זעלבע זעהט מען, אז אַ מענטש האט יעדן טאָג
יעדע שעה און יעדע רגע, אַנדערע מחשבות וואס
צוברעכן אים, אז ער טויג נישט, און ער איז גאַרנישט
ווערד, און עס וועט שוין פון אים גאַרנישט זיין, וועגן
דעם דאַרף מען זיך לערנען פון שרָה אַמנוּ אז ווען זי איז
געווען אַלט הונדערט יאר איז זי נאך געווען אזוי יונג ווי
ביי די צוואנציג יאר, און ביי די צוואנציג איז זי געווען
אזוי פלינק ווי ביי די זיבן יאר, וואס דאס איז די
מוֹרֶא'דיגע מדה פון זריזות; דער הייליגער רבי זאָגט (עין
ספר המדות אות זריזות, סימן א): אַ מענטש וואס איז פלינק,
קומט דאס פון אַמונה; ווייל אז אַ מענטש האט אַמונה
און דער מח אַיז אים ריין, קען ער אַלעס גלייך טוהן, מיט
אַ זריזות, און זיין קאפ איז אים דאַרט. אָבער פאַרקערט
אז אַ מענטש זינקט אין עבירות, און ער שפירט נישט
דעם אייבערשטן, דרייט ער זיך ארום צומישט און

יא

א גליקליכער לעבן

פאר'תם'ט, און ער קען זיך נישט צאמנעמען צו טוהן
וואס ער דארף.

ב.

׳נחמת שרה בקר״ת ארפ״ע׳ (בראשית כג, ב); דער אור
החיים הקדוש זאגט (שם): אז דאס גייט ארויף אויף די
פיר יסודות: אש, רוח, מים, עפר; וואס פון דעם
באשטייט א מענטש, דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי
מוהר״ן חלק א' סימן ד): אלע תאוות און מדות רעות קומען
ארויס פון די פיר יסודות; און אז א מענטש ארבעט אויס
די פיר יסודות, לייכט אים די פיר אותיות פון דעם 'שם
הנ״ה' (לקוטי מוהר״ן חלק א' סימן סז). וואס יעדע יסוד האט
אין זיך אן אנדערן אות.

׳יסוד העפר׳: אז א מענטש זאל זיין פויל צו טוען אן
עבירה. אזוי ווי עס ווערט דערציילט: אז ביי די הויז
פונעם הייליגן רבי נתן זי״ע, איז געווען א פענצטער וואס
איז געווען אפען צום מארק, און ער האט דאס שטענדיג
געהאלטן פארמאכט, און ער האט דאס פארדעקט מיט
לאדענס, און אויף דעם האט ער נאך אויך ארויפגעלייגט

א גליקליכער לעבן

פּוֹרְהאַנְגֶען, אַז עַר זאַל 'לְמַעַן הַשֵּׁם' נישט אַרױסקױקן, אײנמאַל אײנמיטן לעַרנען, האט עַר געֶהערט מוֹרֵא־דִינְע קולות פון מאַרק, וואס האט זיך געֶהערט אַזױ ווי מען הרְגֶעט אַ מעַנטש! האט עַר זיך געוואלט אויפֿהײבן, געבן אַ קוק וואס טוט זיך דאַרטן, און אַזױ זיך אויפֿהײבנדיג געט עַר זיך אַ רוף אָן: נָתַן, נָתַן, אײן קוק ווייניגער אויף דער וועלט איז פֿאַרט בעסער! און עַר האט זיך צוריק אַראַפֿגעזעצט, און נישט געקוקט.

'יסוד המים'; וואס קומט העכער עפֿר: אז אַ מענטש האט אַלע שְׁלֵעכְטֵע תּאֹוֹת, אײנער ווערט מְשׁוּגָע פֿאַר געלט, אײנער פֿאַר כּבֹּד, אַן אַנדערער פֿאַר עֶסֶן און טרינקען, איבערהויפֿט תּאֹוֹת נִיאוּף רחֲמָנָא לְצֵלָן, אַ מענטש מוז צאַמקוקען אַלע שְׂמוּץ, און עַר קען נישט פֿערטיג ווערן, און עס איז בײַ אים אַ פֿשוטער מְשׁוּגָעֵת. אָבער אַקעגן דעם, אז אַ מענטש איז זוכה, קען עַר דאס אויסנוצן בײַ די קדוּשָׁה; עַר גײט אין מְקֵנָה זיך צו טוֹבֵלִין אין וואסער, עַר האט אַ תּאֹוֹה צו לעַרנען די הייליגע תּוֹרָה, יעדן טאג צו לעַרנען חוּמְשׁ רֵשׁ״י מיטן תּרְגוּם, און אַזױ ארום צו עַנְדִּיגן די סְדֵרָה יעדע וואך שְׁנַיִם מְקָרָא

א גליקליכער לעבן

יג

נאָךד פּרָגום, וואס דאס איז אַ חַיִּיב אויף יעדן איד, און די בעסטע סגולה אויף אַ לאנגע געזונטע לעבן (ברכות דף ח). און אזוי אויף צו לערנען יעדן טאג משניות, צו ענדיגן גאנץ ב'בלי, ירושלמי, תוספתא, כאטש איינמאל אין לעבן, וואס דורעכדעם בויעט מען זיך אַ 'ביית נצחית', ווייל פונקט אזוי ווי יעדער מענטש האט אַ תאווה, צו האבן אַ אייגענעם הויז דא אויף דער וועלט, פארנוואס זאל ער נישט האבן אַ תאווה צו לערנען יעדן טאג אַ דף ב'בלי, אַ דף ירושלמי, אַ פּרָק תוספתא, וואס מיט דעם בויעט מען זיך אויף אַ שיינע הויז אויף יענע וועלט? ! פארנוואס זאל מען נישט האבן אַ תאווה צו ענדיגן רמב"ם, טור און שולחן ערוך, נאך לימודים וכו' !

'יסוד הרוח'; אַ מענטש מוז רעדן אסאך, וואס דורעכדעם רעדט ער סתם שטותים און הבלים, אָבער אז אַ מענטש ווייסט וואס הייסט רעדן צום באשעפער, וואס יעדער דיבור וואס ער רעדט מאכט אין הימל אַ מורא'דיגן רושם, און דאס איז פאר אים אַ מורא'דיגע הצלחה, און מיט דעם ברענגט ער אראפ די שכונה דא אונטן, און אז אַ איד זאל זיך צוגעוואוינען צו רעדן צום

א גליקליכער לעבן

באשעפער, און אים דערציילן אלעס וואס ער האט געטוהן, דעמאלטס אפילו ער זאל זיין זייער פארגרעבט, וועט אים דאס רעדן צום אייבערשטן ארויסשלעפן פון אלע עבירות, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ד): ווען א מענטש זינדיגט רחמנא לצלן, ווערן די עבירות אריינגעקריצט אין זיינע ביינער, און דאס הרגע'עט אים אָפּ, אָבער מיט דעם וואס אַ מענטש רעדט דאס אַרויס צום בורא פֿל עולמים, גייט אים דאס אַרויס פֿון די ביינער.

'יסוד האש'; אַ מענטש ווערט זייער אויפגערעגט אויף יעדע זאך, און עס ברענט אין אים די פֿעס און רציחה, אנשטאטס דעם, זאל ער אויסנוצן זיין פייער צו ברענען צום אייבערשטן, ער זאל טוהן די מצוות מיט אַ מורא'דיגע שמחה און ברען.

דאס זאגט דער אור החיים הקדוש: ותמת שרה בקרית ארבע; 'שרה אמנו' ווען זי האט נאך געלעבט, איז שוין איר גוף געשטארבן, און נאר דער נפש האט געלעבט; ווייל זי האט זיך אזוי אויסגעארבעט מיט אלע מדות פון די פיר יסודות, אז עס איז נאר געבליבן די נפש, און

ממילא אפילו ווען זי איז נפטר געווארן, איז איר נפש נאך געבליבן לעבן, אזוי ווי חז"ל זאגן (ברכות י"ח ע"א): 'צדיקים במיתתן קרואים חיים'; צדיקים, וויבאלד זיי האבן זיך אויסגעלייטערט ווען זיי האבן געלעבט, דערפאר אפילו ווען זיי ווערן נפטר הייסט דאס ווי זיי לעבן נאך.

און צו דעם קען יעדער איד צוקומען, ווען ער ארבעט איבער די פיר יסודות; ער זאל נישט זיין קיין טרויעריגער מענטש, און זיין פויל צו טוען אן עבירה. און ער זאל האבן א תאוה נאר צו די קדושה, צו געבן צדקה, און העלפן מענטשן, א תאוה צו לערנען, צו טוען מצוות. ער זאל נאר רעדן צום באשעפער, נאך א ווארט און נאך א ווארט, אדער מחזק זיין א צווייטן איד. ער זאל ברענגען נאר צום באשעפער, דעמאלטס ווערט ער אינגאנצן אויסגעארבעט, און ער איז אויף זוכה צו דעם.

ג.

פון די פרשה קען מען זיך אויף לערנען א מורא'דיגן מוסר-השכל, ווי אזוי מען דארף זיך דערהאלטן אויף דער

א גְּלִיקְלִיכֶּר לְעֵבֶן

וועלט, כאטשיג עס גייט איבער ביטערע שווערע נסיונות, אזוי ווי מען זעהט ביי אברהם אבינו, נאכדעם וואס ער איז דורעכגעגאנגען די צעהן שווערע ביטערע נסיונות, בפרט דער נסיון פון די 'עקידה'.

[אגב: דער זוהר הקדוש זאגט (הקדמה, דף י"א ע"א): פארוואס האט אברהם אבינו געדארפט דורכגיין דעם נסיון, אז ער האט געדארפט שחט'ן זיין זון יצחק? נאר ווען יצחק איז גרויס געווארן, און אברהם האט געמאכט א גרויסע סעודה אזוי ווי דער פסוק זאגט (בראשית כא, ח). האט ער נאר גערופן די גדולי הדור, איז דער שטן געקומען צום אייבערשטן און מקטרג געווען: דער גרויסער אברהם וואס ער איז אזא בעל מכניס אורח, מאכט א סעודה, און ער רופט נישט קיין ארימעלייט, און ער קוקט זיך נישט אום אויף זיי! האט דער באשעפער געזאגט: וועסטו זעהן אז אפילו איך וועל אים הייסן שחט'ן זיין זיהן, וועט ער דאס טוהן, און דאס האט גורם געווען אז עס זאל צושטערט ווערן זיין גאנצע שמחה; וועגן דעם ווערט געברענגט (קב הישר, פרק י'): אז ווען א מענטש מאכט א שמחה, זאל ער זייער אכטונג געבן

נישט אַוועק צו טרייבן אַרימֶעלייט; עס איז פאַרהאַנען אַסאַך מאל מענטשן, וואס זיי האבן נעבעך נישט וואו צו עסן, און ווארטן אויס אויף אַ חתונה, און גייען דארטן עסן, און זיי מקרב צו זיין איז די גרעסטע מצוה, ווייל זענען דעם באשעפערס פלים (זהר חדש רות דף ע"ז), ווייל דער באשעפער באנוצט זיך נאר מיט פלים שבורים, וואס דאס זענען די אַרימֶעלייט, און בשעת אַ מענטש מאכט אַ שמחה פֿרופירט מען אים אויס פון הימל, וויאזוי ער וועט זיך אויפפירן צו די אַרימֶעלייט, און צו ער וועט זיי מקרב זיין.]

און נאך די גאַנצע נסיון, און יצחק איז צום סוף יא געבליבן לעבן, הערט ער אז שרה אמנו איז נסתלק געווארן, און ער דארף יעצט האבן אַ קבר, און ער קען נישט טרעפן קיין קבר, ביז ער האט ענדליך געטראפן פאר טייער געלט, אַ שטיק ערד; דאך האט ער זיך נישט פארלוירן, און ער האט נישט געפרעגט קיין קשיות, אז דער באשעפער האט אים צוגעזאגט אז גאַנץ אַרץ ישׂראל וועט זיין זיינס, און דא קען ער ניטאמאל האבן אַ קבר צו באערדיגן שרה! אַ אַנדערן מענטש וואלט אינגאַנצן

א גליקליכער לעבן

צופראַכן געוואָרן, אָפּער אַבְרָהָם אָבינו איז געבליבן
שטאַרק אין די אַמונָה, אזוי ווי חז"ל זאָגן (אַבות פֿרָק ה' ד):
עֲשֶׂרָה נְסִינּוֹת נִתְּנָסָה אַבְרָהָם אָבינו וְעָמַד בְּכָלֶם, לְהוֹדִיעַ
חֲבֹתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אָבינו עָלָיו הַשְּׁלוֹם.

פֿון דעם דאַרף זיך יעדער איד אַרויסלעֶרנען זיך צו
שטאַרקן מיט אַ ריינע אַמונָה אינעם אייבערשטן, און
אַפילו עס גייט אים איבער שווערע נסיונות, טאר מען
נישט ווערן צופראַכן, און פֿרעגן קשיות חס ושלום.

ד.

וַאֲבָרָהֶם זָקֵן בָּא בַיָּמִים וְהוּיָהּ בְּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל
(פֿראשית כד, א), זאָגט דער זוהר הקדוֹשׁ (חיי שְׂרָה קכ"ו ע"א;
וּיְחִי רַכ"ד ע"א): אַבְרָהָם אָבינו איז געקומען מיט אַלע זיינע
טעג; דאס הייסט ער האט געוויסט די חשיבות פֿון יעדן
איינציגן טאג, און אז יעדער טאג איז אַ טאג. דער
הייליגער רַבִּי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רע"ב): אויף
דעם פֿסוק (תהלים צה, ז): הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִשְׁמָעוּ; אַז אַ
מֵעַנְטֵשׁ וויל הערן דעם קול פֿון באַשעפֿער, זאל ער
וויסן: 'הַיּוֹם'! ער האט נאר דעם היינטיגן טאג. און דאס

א גליקליכער לעבן

ט

איז געזאגט געווארן סיי בגשמיות און סיי ברוחניות; א מענטש זאל נישט זאגן: מארגן וועל איך זיין א ערליכער איד, ווייל היינט בין איך אזוי צופראכן וכו', דער הייליגער רבי נתן ו"ל זאגט (לקוטי הלכות, פקדון, הלכה ד'): א מענטש זאל קיינמאל נישט אפשטופן און זאגן: מארגן וועל איך אויפשטיין פארטאגס, מארגן וועל איך דאווענען און לערנען; ווייל דער סמ"ך מ"ם שטעלט שוין צו פאר א מענטש יעדן טאג אנדערע בלבולים, וואס צוברעכן אים, און מאכן אים פילן, אז דער היינטיגער טאג איז נישט קיין געהעריגער טאג, און אזוי וועט ער אפשטופן פון איין טאג צום צווייטן, און אזוי קען אים דורעכגיין דאס גאנצער לעבן, און ער וועט בלייבן אן גארנישט. נאר א מענטש דארף זעהן יעדן טאג אריינצוכאפן וואס מער גוטס ער קען, און דאס נישט אפשטופן אויף שפעטער.

דאס זאגט דער תנא (אבות ב, ה): 'אל תאמר, זאלסט נישט זאגן: 'לכשאפנה אשנה', ווען איך וועל האבן פרייע צייט און ישוב הדעת, וועל איך לערנען. ווייל: 'שמא לא תפנה', אפשר ביזטו באשאפן געווארן, זאלסט

א גליקליכער לעבן

קיינמאל נישט האבן קיין צייט; דאס הייסט: ביזט אַזא מענטש וואס דו וועסט קיינמאל נישט האבן קיין ישוב הדעת! און וועגן דעם זאלסטו שוין נישט לייגן קיין תפילין און נישט גיין אין שוהל וכו'?! ביי די מלחמה פון עמלק שטייט (שמות יז, ט): 'וצא הלחם בעמלק מח"ר'; זאלסט ארויסגיין מלחמה האלטן מיט עמלק, וואס ער האלט דיר אין איין זאגן: מארגן! דער עיקר נישט היינט.

די ליטווישע בעלי מוסר פלעגן זאגן, א מענטש זאל זיך אריינעמען אין קאפ די דריי זאכן, וועט ער שטענדיג האבן הצלחה: 'דעם היינטיגן טאג', 'דעם היינטיגן דף גמרא', און 'איך'; דאס הייסט, א מענטש האלט ביי זיך: איך בין גארנישט ווערד, וועגן דעם דארף א מענטש וויסן אז עס איז דא א 'איך' וואס דאס איז זיין נשמה (עין לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כ"ב) און ער איז נא ווערד. דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סא): אזוי ווי א מענטש דארף גלייבן אין בורא פל עולמים, אז ער איז דא, און ער פירט די גאנצע וועלט בהשגחה פרטיות, די זעלבע זאך דארף א מענטש גלייבן אין זיך; דאס הייסט

זעלבסט זיכערקייט (סעל"ף קאנפידענ"ץ) אז איך קען יא מצליח זיין, און איך בין אויף חשוב ביים אייבערשטן.

וועגן דעם אז א מענטש קוקט אויף זיין נקודה, און ער קוקט נישט אויף דעם וואס אנדערע מאכן ליצנות, וועט ער האבן הצלחה בגשמיות און ברוחניות, און ער וועט זוכה זיין מעביר סדרה צו זיין יעדע וואך, ווייל ער מאכט יעדן טאג אויף דעם חומש, און ער וועט זוכה זיין אריינצוכאפן אסאך פּרקים משניות, און אפילו ער פארשטייט גארנישט, אנטלויפט ער נישט, נאר ער זאגט נאך און נאך, און דער אייבערשטער וועט אים ביים סוף עפענען דעם מח, און ער קוקט נישט אויף קיינעם, ווייל ער ווייסט אז עס איז קיינער נישט דא אויף דער וועלט, נאר 'איך' מיטן 'בורא כל עולמים'.

די צווייטע זאך, 'דער היינטיגער טאג'; אז א מענטש ווייסט אז דער היינטיגער טאג איז אויכעט א טאג, קען ער אריין כאפן זייער אסאך גוטס, און זיין זייער פרייליך. דער מדרש זאגט (תנחומא שמיני, ב): 'אין השמחה ממתנת לאדם, לא כל מי ששמח היום שמח למחר', א מענטש זאל זעהן דעם היינטיגן טאג צו זיין פרייליך, און נישט

א גליקליכער לעבן

אָפּשטופּן די שְׂמֵחָה אויף מָאָרְגֵן, און טראַכטן אַז דעמאלטס גייט ער זיין פֿרייליך, ווייל אַ מענטש ווייסט נישט וואס עס וועט זיין מיט אים מָאָרְגֵן, צו ער וועט נאָך בְּכֻלָּל זיין דא אויף דער וועלט; אָבער ווען אַ מענטש איז זוכה, כאַפּט ער אַרײַן און 'היינט' רעדט ער צום באַשעפּער, 'היינט' גיסט ער זיך אויס דאס האַרץ צום אייבערשטן, היינט לערנט ער מקרא, משנה, בבלי ירושלמי תוספתא, וכו'.

נאכדעם דער 'דף גמרא'; אז מען איז זוכה צו לערנען יעדן טאג א דף גמרא און דאס חזרון און חזרון, און אז דער אייבערשטער העלפט, מען קען לערנען נאך א דף און נאך א דף, קען מען ארויס כאפן יעדן טאג אסאך דפים גמרא, וואס די דריי זאכן איז די גרעסטע הצלחה פאר א מענטש.

ה.

נאכדעם קענען מיר ארויסלערנען פון די סדרה אַ מורא'דיגער מוסר השפּל: וועגן דאס ענין פון שידוכים; אַבְרָהָם אַבִּינוּ האט געזאגט פאר אַלְיַעֲזֵר (בראשית כד, ב-ח):

גיי זוף א שידוך פאר מיין זוהן יצחק, און ער זאל גיין צו בתואל און צו לבן הארמי, [וואס זיי זענען געווען ווער זיי זענען געווען] אבי יצחק זאל חתונה האבן.

קודם זעהט מען אז ער האט שוין געהאט מוראדיגע מניעות, און אפילו אליעזר דער קנעכט פון אברהם, האט געזאגט פאר אברהם (בראשית כד, ה): אפֿשֿר וועט זי נישט וועלן מיטקומען מיט מיר?! רש"י זאגט (שם כד, לט): פון דעם מדרש (בראשית רבה נט, ט): אליעזר האט געהאט א טאכטער, און ער האט זיך געוואלט משדך זיין מיט אברהם, וועגן דעם האט ער פרובירט אויף אלע אופנים זיך ארויסצודרייען, און ער האט געזאגט: אפֿשֿר וועט מען נישט וועלן וכו'.

און דאס איז א מוראדיגער לימוד פאר עלטערן: אז די ערשטע זאך דארף מען זעהן חתונה צו מאכן די קינדער, וואס דאס איז די איינציגסטע עצה צו ראטעווען די דורות אז זיי זאלן נישט אנועקפאלן רחמנא לצלן, און א טאטע וואס האט רחמנות און ער האט ליב זיין קינד, זאל ער אים חתונה מאכן וואס פריער, און נישט קוקן אויף דעם וואס דער, אדער יענער וועט לאכן, אז איך האב גענומען

א גְּלִיקְלִיכֶּער לְעֶבֶן

דָּעם און דָּעם מְחֻתָּן, ווייל מֶען דאַרף קוקן אויף די גוטס פון די קינדער, און דער עיקר אז זיי זאלן זיין צופרידן, און נישט מאכן א גאנצער געשעפט וועלכער מחותן מען האט, אָדער קוקן אויף אַלע אַרומיגע זאַכן, וואס אַ טאג נאָך די חתונה איז דאס שוין נישט קיין חילוק, [ברוך השם מיר האבן דאס באוויזן, און די אַלע האבן ברוך השם אויפגעשטעלט הערליכע שיינע שטובער, און האבן געהאט גרויס הצלחה אפילו בגשמיות, מיט אַ גוטע פּרנסה, אן אייגענעם הויז, וכו', און פֿל שפּן ברוחניות [כו'.]

דער הייליגער רבי איז מגלה (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פז), א מורא'דיגן סוד, וואס דאס מוז יעדער מענטש וויסן, און דורעכדעם וועט ער טרעפן א שידוך, און האבן שלום בית וכו': און דער סוד האט אברהם אבינו איבערגעגעבן פאר אליעזר, ווען ער האט אים געזאגט (בראשית כד, ח): 'וְיָאֵם לֵא תֹאבָה הָאִשָּׁה לְלֶכֶת אִתְּךָ, אויב די פרוי וועט נישט וועלן מיטגיין מיט דיר וכו'. וואס די ראשי תיבות פון וְיָאֵם לֵא ... לְלֶכֶת אִתְּךָ איז אלו"ל, און אינמיטן איז דא די ווערטער 'תֹאבָה הָאִשָּׁה'; דאס הייסט

א גליקליכער לעבן

כה

וויבאלד אויף יעדע שידוך איז דא מורא'דיגע 'קטרוגים' און מניעות עס זאל נישט ווערן, אזוי ווי חז"ל זאגן (סוטה דף ב ע"א): דער זיווג פון א מענטש איז אזוי שווער, ווי 'קריעת ים סוף'. און ביי קריעת ים סוף געפונען מיר אז עס איז געווען מורא'דיגע מקטרגים וואס האבן גע'טענה'ט: 'הללו עובדי עבודה זרה, והללו עובדי עבודה זרה'; אז די אידן האבן אויך געזינדיגט וכו', די זעלבע איז אויך דא ביי יעדע שידוך מורא'דיגע מניעות, און וואס איז די עצה, אז עס זאל זיין תאב"ה האש"ה, מען זאל יא קענען טוהן א שידוך? ! דורעך די פוננה פון 'אלול' וואס דאס איז מסוגל צו טרעפן דעם זיווג. און דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מהר"ן חלק א' סימן ו): וואו ער רעדט פון די פוננה פון 'אלול', אז דער עיקר תשובה איז: 'ישמע בזיונו ידם וישתוק', א מענטש זאל אפשווייגן אויף זיינע בזיונות; דאס הייסט אויב א מענטש וויל האבן א שידוך, זאל ער נישט קוקען אויף קיין פבד, אויף קיין געלט, און אויף וואס מענטשן זאגן, וועט ער גלייך טרעפן א שידוך, ווייל עס פעלט נישט פון דעם השם קיין שידוכים.

א גליקליכער לעבן

די זעלבע זאך, ווען מען האט שוין חתונה געהאט, און מען וויל האבן שלום בית, איז דאס אויך נאר דורעך דעם, וואס מען שווייגט אפ אויף אלע בזיונות, און מען ענטפערט נישט צוריק דאס ווייב, דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן צ): אפילו א מענטש רחמנא לצלן האט א שווערע ווייב, איז אויך נישט די עצה זיך צו קריגן, ביז רחמנא לצלן עס וועט קומען צו א גוט, אזוי ווי חז"ל זאגן (עירובין מ"א ע"ב): אז ווער עס האט א שלעכטע פרוי זאל ער עס אנעמען באהבה, ווייל דורעך דעם וועט ער אלעס אפקומען, און ער וועט נישט גיין אין גיהנום.

עס שטייט (תיקוני זוהר, תיקון י"ד): אז א מענטש האט געזינדיגט מיט פגם הברית רחמנא לצלן, איז די שטוב איבערגעקערט, און וואס ער וויל נאר, זאגט זי פונקט פארקערט; וועגן דעם איז נאר דא איין עצה, צו שווייגן! דער טבע פון א מענטש איז, אז ער מוז אלעמאל צוריק ענטפערן און בלייבן גערעכט, און וועגן דעם ליידט ער נאכדעם אלע צרות, און ער צופרעכט מיט די אייגענע הענט זיין שלום בית, אזוי ווי די גמרא זאגט (פסחים דף כ"ה ע"ב): 'הרי זה בא ללמד ונמצא למד', איך האב איר

א גליקליכער לעבן

כז

געוואלט לערנען, ביז דער ווייל האט מען מיר געלערנט. [ווייל זי איז אהיים געלאפן צו אירע עלטערן וכו', און יעצט דארף ער שוין צוקומען אז איינער זאל אים צוריקשטעלן זיין שלום בית, און אים צוריקברענגן זיין ווייב. וואס פון דעם איז היינט געווארן ליידער א גאנצע ביזנעס, און מען ציעט אויס די קעיס ווי לענגער פדי צו מאכן ווי מער געלט וכו', און נאך אלעם איז נישט דא קיין שלום. אבער ברוך השם עס איז נאך דא ערליכע אידן וואס מען קען גיין צו זיי, וואס זיי וועלן פרוברין צו טוהן אלעס אויף דער וועלט, עס זאל זיין שלום צווישן מאן און ווייב, און זיי דארפן נישט קיין געלט פאר דעם.]

אבער אז א מענטש האט שכל און פאלגט דעם הייליגן רבי'ן דארף ער נישט קומען צו דעם, מען זאל זיך קריגן אין שטוב, נאר ער שווייגט שטענדיג אפ און ער געט גערעכט, ממילא וועט דארט זיין שלום, און צום סוף וועט זיך אלעס איבערדרייען לטובה.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רס"ה):
אויבן אין הימל זענען די פארפאלק געווען איין נשמה,
נאר ווען זיי קומען אראפ דא אויף דער וועלט, ווערן זיי

א גליקליכער לעבן

צוטיילט, 'ער' קומט פון איין פֿאר עֶלְטֶערן, און 'זי' קומט פון א צווייטע פֿאר עֶלְטֶערן, און ביז מען טרעפט זיך צוריק צוזאם, איז די שווערסטע זאך, אָבער איינמאל מען איז זיך שוין צוזאם געקומען, דארף מען וויסן אז דאס איז די שידוך.

דאס זאגט מען ביי די שבע ברכות: 'שִׂמְחָה תִּשְׂמַח רעים האהובים, פֿשִׁמְחָה יִצִּירָה בְּגֵן עֵדֶן מְקַדֵּם'; מען בעט דעם אייבערשטן אז די מאן און ווייב, וואס ווערן אנגערופן 'רעים האהובים', זאלן זיין אזוי פֿריילעך, אזוי ווי ווען זיי זענען געווען אין הימל, וואס דארטן זענען זיי געווען איין נשמה, זאלן זיי יעצט ווייטער זיין איין נשמה, און זיין מורא'דיג פֿריילעך.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן פ): 'שְׁלוֹם' מיינט: ווען צוויי פֿארקערטע זאכן קומען זיך צאם און ווערן איינס; חז"ל זאגן (חגיגה י"ב ע"א): 'שְׂמִי"ם' (הימל), איז צאמגעשטעלט פון 'אש' ו'מים' (פייער און וואסער), און דער אייבערשטער האלט דאס צוזאם; דאס זעלבע אין א שטוב, אַמאָל איז פֿארהאן אז איינער איז בטבע נאר גוט און געלאסן, ווידער דער אנדערער איז

בְּטֻבֵּע נָאר פֿייעֶר, און יעדע זאָךְ רעגט אים אויף, און ער
קריטיקירט אויף יעדע זאָךְ, קומט אויס אז ביידע פון זיי
האָבן אַן אַנדערע נאטור, און ווען דאס קומט זיך צוזאם,
און מען פארטראגט זיך, דאס הייסט שְׁלוֹם!

דער הייליגער רבי - מער ווי אַלע אַנדערע צדיקים -
האט זייער אַנגעוואַרנט (שיחות הַר"ן סימן רס"ג; רס"ד): אויף
שְׁלוֹם בֵּית, מען זאל מַכְבֵּד זיין און טייער האַלטן די
נויב, ווייל ביים הייליגן רבי'ן איז דאס געווען אַ יסוד.

[וועגן דעם ווער עס וויל זיין אַ בְּרִסְלָבֶ'ער חֲסִיד,
דאַרף אַסאַךְ לַעֲרַנֶען דעם הייליגן רבי'נס ספָּרִים: לְקוּטֵי
מוֹהַר"ן; ספּורי מעשיות; ספּר המדות, און די שיחות: פון
שיחות הַר"ן און חיי מוֹהַר"ן. און נאר אזוי וועט ער וויסן
וואס דער הייליגער רבי וויל, אזוי ווי דער הייליגער רבי
זאָגט (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סימן קצ"ב): די פְּנִים שְׁכָל און
נשְׁמָה פון אַ צדיק, איז באַהאַלטן אין זיין ספּר.

עס איז געווען אַ בְּרִסְלָבֶ'ער חֲסִיד, אַ גְּרוֹיסער
עֲרָלִיכֶּער איד, רבי אַלטער בְּנִצְיוֹן ז"ל; ווען ער איז
מקורב געווארן, האט ער זיך גע'חלום'ט, ווי ער זעהט

דעם הייליגן רבי'ן, און דער הייליגער רבי זאגט אים: 'אויב ווילסטו זיין מקורב צו מיר, זאלסטו לערנען לקויטי מוהר"ן! און ער האט נישט אנגעיאגט צו זאגן פאר'ן הייליגן רבי'ן אז ער קען נישט טרעפן דעם ספר, און ביז דערווייל האט ער זיך שוין אויפגעכאפט, דעמאלטס איז פונקט געווען אין אומאן א גרויסער צדיק פון אנשי שלומינו, רבי ישראל קארדונער זצ"ל, האט ער אים דערציילט דעם חלום, איז ער געווארן זייער איבערגענומען, און ער איז גלייך געגאנגען צוזאם שטעלן געלט, און געדרוקט דעם לקויטי מוהר"ן.]

דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה זאגט (לקויטי הלכות שבת, הלכה ו, אות כ"ג): דער עיקר 'תיקון הברית' איז אז א מענטש זאל חתונה האבן; און ווילאנג מען האט נישט חתונה געהאט, איז דאס 'פגם הברית'; בפרט ליידער ליידער היינטיגע צייטן, מיט די אלע טמאנע כלי משחית רחמנא לצלן, דארף מען האבן גרויס רחמים, און דאס ברענגט אויפן מענטש אסאך צרות רחמנא לצלן, [נישט אומזיסט האט דער באשעפער געברענגט אזא אויסטערלישע שטורעם ווינט, וואס האט פארשווענקט

גאנצעטע געגענטער, אונז אויף צו וועקן, תשובה צו טוהן אויף דעם ביטערן חטא פון פגם הברית; אזוי ווי עס שטייט אין די תורה ביי דער מבול (בראשית ו, י"ב): אז דאס איז געקומען ווייל: 'פי השחית כל בשר את דרכו', - אז מען האט געזינדיגט נעבעך מיט דעם חטא. וואויל איז דעם וואס האט שכל, און ער מאכט חתונה זיינע קינדער וואס יונגער, וואס מיט דעם וועט ער זיי ראטעווען פון אלעם שלעכטס, און ער וועט זוכה זיין צו אלע גוטע ברכות.

.1

עס שטייט אין זהר הקדוש (בא, דף מ"ב): דער תכלית פארוואס א מענטש איז אראפגעקומען אויף דער וועלט, איז כדי ער זאל אנערקענען דעם בורא כל עולמים; דאס הייסט, ער זאל וויסן אז דער באשעפער איז דא, און ער פירט די גאנצע וועלט בהשגחה פרטיות. אבער וויאזוי קומט מען צו דעם? דורעכדעם וואס מען רעדט צום באשעפער, וואס יעדער דיבור איז א מורא דיגע הצלחה, אפילו א מענטש שפירט דאס נישט. דער הייליגער רבי

זאגט (שיחות ה'ר"ן סימן רל"ד): אפילו אויף א פֿעלזן שטיין, אז עס זאל דערויף טראפן וואסער א טראפ נאך א טראפ, אן אויפהער, וועט דארט ביים סוף ווערן א לאך, דער זעלבע נאך, אז א מענטש רעדט יעדן טאג צום באשעפער נאך א דיבור און נאך א דיבור, וועט צום סוף זיין שטיינערנע הארץ געלעכערט ווערן, און ער וועט שפירן דעם אייבערשטן.

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות ה'ר"ן סימן נא): דאס זאלט איר אנעמען פון מיר, זיך נישט צו לאזן נארן, ווייל די וועלט נארט; א מענטש דארף שטענדיג קוקען, און מאכן א חשבון וואו מען איז אים מזכה מיט תורה, תפלה, מדות, שלום בית, קדושה וטהרה, שמחה, וכו', און אויף אזא פלאץ זאל ער גיין, און נישט קוקען אויף אנדערע. דער הייליגער רבי זאגט (שיחות ה'ר"ן סימן פ; פ"א): מענטשן האבן א גרעסערן כח אפצורעדן א מענטש פונעם אייבערשטן, ווי דער יצר הרע, ווייל דער יצר הרע געבט מען פאר א מענטש לויט זיינע כוחות, אבער א מענטש קען אפרעדן און אוועקשלעפן א צווייטן, ביז ער וועט

דורעכדעם אַנקומען אין 'שאול תּחִתִּית' און נאָ טיפּער רחמנא לעלן.

דער הייליגער רבי ברענגט (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קל"ג): דער בעל שם טוב הקדוש האט געזאגט: 'די גאַנצע וועלט איז פול מיט מורא'דיגע ליכטיגקייטן פון באשעפער, נאר דער קליינער האנט פארשטעלט דאס אלעס; דאס מיינט צו זאגן אז מענטש קען גיין אויף א פלאץ וואו ער הערט מורא'דיגע התחזקות ביז ער נעמט זיך פאר, אז פון היינט אן וועל איך שוין זיין פרייליך, פון היינט אן וועל איך דאווענען דריי מאל א טאג מיט מנגן, איך וועל שוין גיין אין מקוה, פון היינט אן וועל איך זיך מחיה זיין מיט די מזוזה אויפן טיר, מיט מיין ציצית, מיט מיין תפילין, פון היינט אן וועל איך שוין זיין א פשוטער ערליכער איד; אבער ווי נאר ער גייט ארויס אינדרויסן, און איינער געט א מאך אנוועק מיט זיין 'האנט'; דאס הייסט ער לאכט אפ פון דעם פלאץ, אפילו ער רעדט נישט גארנישט, פארשטעלט דאס שוין די אלע ליכטיגקייטן.

א גליקליכער לעבן

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זיך שטענדיג
קענען דערהאלטן אין קוקען נאר אויפן היינטיגן טאג,
און ארויסכאפן וואס מער גוטע נקודות, אמן.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע זואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ג ר' יואל רוטה

יואל רוטה

שליטי"א

g@kerenhadfus.org

רופט אדער טעקסט

718-387-2691

ט"ו
החודש
הקודש

אדער שיקט א אימעייל צו subscribe@kerenhadfusa.org